

**Доки ваша пам'ять не згасне.
Книга 3**

КУПИТИ

Що б ви зробили, якби могли подорожувати в часі? З ким хотіли б зустрітися, можливо, востаннє? Тут, біля підніжжя гори Гакодате на півночі Японії, у маленькому затишному кафе стирається межа між минулим і сьогоднішнім. Пам'ять стає містком, через який гості закладу потрапляють на той бік, аби виправити помилки. Знову побачити батьків, що так рано пішли. Торкнутися обличчя коханої та згадати спільні, але вже нездійсненні мрії. Наважитися відкрити серце другові, хоч і здається, що запізно. Але доки пам'ять не згасла, а моменти не стали спогадами, час ще є.

Якби ви могли повернутися в минуле,
з ким би хотіли зустрітися?

I

Дочка

— Чому ти в Хоккайдо?

Із трубки дзвінко звучав голос Кей Токіти.

— Гей, заспокойся, усе гаразд.

Нагаре Токіта почув свою дружину вперше за чотирнадцять років. Він був на Хоккайдо — точніше, у Гакодате.

Гакодате сповнене будинків початку двадцятого століття, збудованих на західний лад. Ці будівлі, розкидані по всьому місту, мають архітектурну особливість: перші поверхи виконані в японському стилі, а верхні — у європейському.

Район Мотомачі, назва якого означає «оригінальне місто», розташований біля підніжжя гори Гакодате і є популярним туристичним місцем. Його старовинний шарм посилюють такі відомі історичні пам'ятки, як колишній громадський зал, прямокутний бетонний електричний стовп — перший, встановлений у Японії — та червоні кам'яні склади в історичному районі затоки.

Кей, чий голос лунав на іншому кінці телефонного дроту, перебувала далеко в Токіо, у кафе, яке надавало своїм клієнтам можливість мандрувати в часі. Воно називалося «Фунікулі Фунікула». Вона подорожувала на п'ятнадцять років у майбутнє, щоб зустрітися зі своєю донькою. У тому токійському кафе в Кей було лише кілька хвилин, перш ніж вона мала випити свою остиглу каву.

Позаяк Нагаре перебував далеко — на Хоккайдо, на півночі Японії — він і гадки не мав, наскільки вже охолола її кавка. Тому чоловік обережно перейшов до суті справи:

— Ніколи пояснювати, чому я в Хоккайдо. Просто слухай.

Звісно, Кей добре знала, що часу обмаль

— Що? Ніколи? Це мені ніколи!

Її голос звучав роздратовано.

Але Нагаре не звертав уваги.

— Там дівчина, так? Виглядає, ніби вона в середній школі.

— Що? Школярка? Так, вона тут. Та сама, яка приходила в кафе приблизно два тижні тому, вона приїхала з майбутнього, щоб зробити зі мною фото.

Для Кей це було два тижні тому, але вона говорила про те, що для Нагаре сталося на цілих п'ятнадцять років раніше.

— У неї великі круглі очі... і вона в гольфі?

— Так, так. То що з нею?

— Добре, просто заспокойся і слухай. Ти випадково перескочила на п'ятнадцять років у майбутнє.

— Як я вже казала, мені ледь чутно, що ти говориш.

У той момент, коли Нагаре збирався сказати щось важливе, його вдарив ревучий порив вітру. Він був такий сильний, що спілкування стало майже неможливим. Обтяжений браком часу, Нагаре поспішав.

— У будь-якому разі, та дівчина, на яку ти дивишся... — сказав він голосніше.

— Е? Що? Та дівчина?

— Вона — наша донька!

— Що?

Телефон у руках Нагаре зовсім замовк. Потім замість голосу Кей він почув, як маятниковий годинник у «Фунікулі Фунікула» почав дзвонити знайомим «дінь-дон».

Зітхнувши тихо, він узявся спокійно пояснювати Кей:

— Ти погодилася мандрувати на десять років у майбутнє, тож думала, що твоя дитина матиме вигляд десятилітньої, але сталася якась помилка, і ти потрапила на п'ятнадцять років уперед. Схоже, що десять років п'ятнадцять годин і п'ятнадцять років десять годин переплуталися. Просто глянь, котру годину показує середній маятниковий годинник. Десяту, так?

— Ага.

— Ми дізналися про це, коли ти повернулася. Але зараз ми на Хоккайдо

з невідкладних причин, про які я не говоритиму, бо часу немає.

Нагаре задовольнився цим поясненням, зробив паузу, а тоді продовжив:

— У будь-якому разі, у тебе лишилося всього кілька хвилин, тож просто добре подивися на нашу дорослу, здорову доньку і повертайся у теперішній час, — лагідно сказав чоловік і поклав слухавку.

З того місця, де стояв Нагаре, можна було побачити всю пряму, дещо похилу вулицю, що тяглася аж до широкого блакитного моря й неба, які, здавалося, увінчували порт Гакодате. Він миттю розвернувся і зайшов у кафе.

Гакодате славиться своїми вуличками на схилах. Дев'ятнадцять із них мають метафоричні назви, серед яких «Підйом Двадцяти Вершників», що тягнеться від найстарішого електричного стовпа Японії, та «Підйом Восьми Прапорів», який починається біля червонокам'яних складів у туристичному районі затоки Гакодате. Інші назви не менш поетичні — «Підйом із Видом на Рибу» та «Підйом із Видом на Кораблі», які простягаються від місцевої набережної. Далі за пагорбом розташовані «Підйом Мушлі» та «Підйом Зеленої Верби», які ведуть до району Ячігашіра-чьо, що означає «голова долини».

Але є одна вулиця на схилі, якої немає на туристичних мапах. Місцеві називають її «Підйом Без Імені». Кафе, де працював Нагаре, розташовувалося якраз посередині цього підйому.

Його кафе називалося «Донна Донна», і з ним була пов'язана одна химерна міська легенда. Кажуть, якщо сісти на певне місце в тому кафе, то можна повернутися в минуле — у той момент, коли захочеш.

Але правила були надзвичайно дратівливими і створювали масу незручностей:

1. У минулому ви можете зустріти лише тих, хто вже бував у кафе.
2. У минулому ви не можете зробити нічого, що змінить теперішнє.
3. Щоб повернутися в минуле, треба сісти на одне — конкретне — місце й тільки на нього. Якщо воно зайняте — доведеться чекати, поки звільниться.
4. У минулому не можна вставати з цього місця і треба залишатися на ньому весь час.

5. Подорож починається в момент, коли вам наливають каву, і має завершитися до того, як кава охолоне.

І це ще далеко не всі правила. Так чи інакше, сьогодні знову з'явиться відвідувач, який чув цю легенду.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ